

Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΣΗΜΙΤΗ- ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Του **Βασίλειου Μαγγίνα**, πρώην Κυβερνητικού Εκπροσώπου και πρώην Υπεύθυνου Εξωτερικών της Ν.Δ.

Τον τελευταίο καιρό ο Πρωθυπουργός εξέφρασε –σε σχεδόν δραματικούς τόνους- την ανάγκη εθνικής ομοψυχίας και συνεννόησης μεταξύ πολιτικών δυνάμεων, για να αντιμετωπιστούν με επιτυχία, όπως ισχυρίστηκε, δυο σημαντικά μας εξωτερικά θέματα. Το Κυπριακό και ο Ευρωστρατός.

Η πρωθυπουργική αυτή έκκληση, την υποκρισία της οποίας παρέλκει εδώ να σχολιάσουμε, δείχνει ότι τα δυο αυτά θέματα βρίσκονται σε κρίσιμη εξέλιξη και πιθανόν συνδέονται τόσο μεταξύ τους, όσο και κυρίως με την ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Δείχνει, όμως, επίσης ότι η πορεία των ελληνοτουρκικών σχέσεων, δια την οποίαν τόσο επαίρονται τα τελευταία χρόνια οι κύριοι Σημίτης και Παπανδρέου, μόνον επιφανειακά παρουσιάζει μια αποκλιμάκωση, ενώ τίποτα το ουσιαστικό δεν έχει προχωρήσει. Είναι, ίσως, η «επιχείρηση Σημίτη- Παπανδρέου» η πιο επιτυχημένη εκστρατεία δημοσίων σχέσεων στην εξωτερική μας πολιτική από την Μεταπολίτευση μέχρι σήμερα.

Η Τουρκία με ιδιαίτερη φροντίδα και επιτυχία έχει κατορθώσει να συνταχθεί το περίφημο Κείμενο της Άγκυρας, που ασφαλώς υπηρετεί τα συμφέροντά της, ερήμην όχι μόνον της ελληνικής πλευράς αλλά και όλων των Ευρωπαίων Εταίρων, πλην της Μεγάλης Βρετανίας. Ενώ δε μεγάλες αμερικανικές και βρετανικές εφημερίδες από τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο του 2001 δημοσίευαν έγκυρες πληροφορίες, ότι παρσκευάζεται η συμφωνία για τον Ευρωστρατό, η Ελληνική Κυβέρνηση καμιά σημασία δεν απέδωσε, άφησε τα πράγματα να κυλήσουν και εξύπνησε όταν η Συμφωνία είχε ολοκληρωθεί. Δεν μπορώ να δεχθώ ότι αγνοούσαν το γεγονός, διότι κάτι τέτοιο είναι χειρότερο από το να το ε γνώριζαν και να ήλπιζαν ότι θα βρουν τρόπους να το αντιμετωπίσουν.

Έχει δε το θέμα του Ευρωστρατού κρίσιμη σημασία, διότι αποτελεί τον κεντρικό μοχλό πίεσης προς την ελληνική πλευρά τόσο για την ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όσο και για την λύση

του πολιτικού προβλήματος με το οποίο πολλοί, και στην Ευρώπη και στην Αμερική, επιχειρούν να τη συνδέσουν.

Οι πυροσβεστικές προσπάθειες των κυρίων Παπανδρέου και Σημίτη στο θέμα αυτό δεν φαίνεται ότι μπορούν να έχουν θετικά αποτελέσματα. Στην καλύτερη περίπτωση, η τελική ρύθμιση για τον Ευρωστρατό, μπορεί να «παγώσει» για μερικούς μήνες στο πλαίσιο της κλασικής λογικής, ότι ο χρόνος αμβλύνει τις αντιδράσεις και διευκολύνει την αποδοχή αρνητικών εξελίξεων.

Το συμπέρασμα από την σύντομη αυτή καταγραφή είναι ότι, παρά το πολυδιαφημιζόμενο «κύρος» των κυρίων Σημίτη και Παπανδρέου τόσο στην Ευρωπαϊκή Ένωση όσο και στις Η.Π.Α., η Ελλάδα παραμένει μια αδύναμη, περιφερειακή και δευτερεύουσας σημασίας χώρα- Εταίρος και Σύμμαχος.

Και βέβαια πολλοί θα ισχυριστούν ότι κανένας Σημίτης ή Παπανδρέου δεν είναι σε θέση να μεταβάλλει το γεωστρατηγικό ρόλο της Ελλάδας, όπως αυτόν τον εκτιμούν κυρίως οι Η.Π.Α. Αυτό είναι σωστό. Απέχει, όμως, πολύ η κυνική αυτή πραγματικότητα από την αδυναμία χάραξης μιας στρατηγικής χειρισμού σημαντικών για μας θεμάτων, η αμέλεια γύρω από εξελίξεις κρίσιμης για μας σημασίας, καθώς και η προώθηση της προσωπικής εικόνας του κ. Παπανδρέου, εις βάρος της υπηρετήσης υψίστης σημασίας συμφερόντων.

Και όλα αυτά, όταν βρισκόμαστε μπροστά σε μια Νέα Εποχή, αφού η Ρωσία υπογράφει Συμφωνία Συνεργασίας με το ΝΑΤΟ αφήνοντας πίσω έτσι και τυπικά την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου. Αυτό το γενικότερο κλίμα συνδιαλλαγής, όσο και αν δεν σημαίνει την αυτόματη αντιμετώπιση άλλων μικρών και περιφερειακών εστιών κρίσης, πάντως εξασφαλίζει ένα γενικότερο θετικό πλαίσιο, το οποίο δυστυχώς οι κύριοι Σημίτης και Παπανδρέου αποδεικνύονται διαρκώς ανίκανοι να αξιοποιήσουν.

Δημοσιεύθηκε Βραδυνή τής Κυριακής 2.6.02